

Nuuk, 9. januar 2014

I medfør af § 37 i Forretningsordenen for Inatsisartut fremsætter jeg følgende spørgsmål til Naalakkersuisut.

(Medlem af Inatsisartut Naaja H. Nathanielsen, Inuit Ataqatigiit)

Spørgsmål:

1. Kan sprogloven¹ fortolkes sådan, at Selvstyret kan kræve, at man i en sag kun henvender sig til Selvstyret på dansk?
2. Kan Selvstyrets udbudspraksis tænkes at være på kant med andre gældende retsregler, f.eks. med sagsbehandlingslovens § 7a², eller med god forvaltningsskik?
3. Såfremt Naalakkersuisut fastholder sin besvarelse af mit § 37-spørgsmål nr. 260 vil jeg have oplyst, om denne praksis ikke begrænser virksomhedsejere der primært foretrækker at formulere sig på grønlandsk, også omkring teknisk sprogbrug?

Begrundelse:

Jeg er bekendt med, at Naalakkersuisut i dag sender opgaver i udbud alene på dansk, hvor der kræves, at alle spørgsmål og tilbud alene sendes på dansk.

Jeg har på den baggrund spurgt Naalakkersuisut, hvorvidt det er i tråd med gældende lovgivning, at Selvstyret i forbindelse med udbud kræver, at tilbud afgives på dansk, og at eventuelle spørgsmål vedrørende udbuddet stilles på dansk (§ 37 spørgsmål 2013/260).

Naalakkersuisut svarede d. 6. januar 2014, at et krav fra Selvstyrets side om anvendelse af dansk formelt set ikke er i strid med Inatsisartutloven om sprogpolitik, da det af lovens § 3, stk. 3, fremgår, at dansk kan anvendes i offentlige forhold.

Jeg finder det meget overraskende – og ikke mindst meget utilfredsstillende – hvis den gældende lovgivning virkelig giver Selvstyret mulighed for at fastsætte sprogkrav, som reelt afskærer enkeltsprogede erhvervsdrivende her i landet fra at deltage i udbudsforretninger.

Jeg vil derfor gerne sikre mig, at jeg har forstået Naalakkersuisut rigtigt, og at hverken sprogloven eller andre gældende retsregler (herunder de uskrevne regler om god forvaltningsskik) er til hinder for den beskrevne praksis.

Sprogloven

Sprogloven fastslår at "det grønlandske sprog er det officielle sprog i Grønland og anvendes i offentlige forhold", men supplerer med, at "det danske sprog kan anvendes i offentlige forhold".

---

¹ Inatsisartutlov nr. 7 af 19. maj 2010 om sprogpolitik

² Landstingslov nr. 8 af 13. juni 1994 om sagsbehandling i den offentlige forvaltning, som bl.a. ændret ved Landstingslov nr. 21 af 30. oktober 1998

Ombudsmanden har i en udtalelse, som er refereret i Ombudsmandens beretning for 2003 (Kapitel 3.3.), udtalt, at den tilsvarende, tidligere gældende bestemmelse i hjemmestyrelovens § 9, stk. 2, hvorefter grønlandsk og dansk kan anvendes som sprog i offentlige forhold, ikke hjemler adgang for myndighederne til frit at vælge, hvilket sprog, som myndighederne vil kommunikere med borgerne på.

Sagsbehandlingsloven

Sagsbehandlingslovens § 7a slår fast, at en part i en sag frit kan vælge at blive betjent på dansk eller grønlandsk.

Endvidere følger det af sagsbehandlingslovens § 7, at en forvaltningsmyndighed har pligt til at yde vejledning og bistand til personer, der retter henvendelse om spørgsmål inden for den pågældende myndigheds sagsområde. Denne bestemmelse antages også at kunne indebære en forpligtelse til at oversætte afgørelser og skriftligt materiale.

Bortset fra lovens bestemmelser om inhabilitet og om tavshedspligt gælder sagsbehandlingsloven imidlertid kun for sager, hvor en forvaltningsmyndighed træffer en afgørelse, det vil sige ikke for f.eks. sager om indgåelse af kontrakter.

Lovbemærkningerne til § 7a kunne dog tyde på, at sigtet med indføjelser af bestemmelsen har været bredere:

"Formålet med det fremlagte forslag til landstingslov er, at det klart og utvetydigt for såvel borgere som myndigheder skal fremgå, at en borger der retter henvendelse til offentlige myndigheder, har krav på at blive betjent på det af de i offentlige forhold ligestillede sprog - grønlandsk og dansk - som vedkommende ønsker at anvende."

Jeg skal på forhånd bede om at samtlige spørgsmål besvares indenfor 10 arbejdsdage.